

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Tourneneringen

Citation: Hertz, Henrik: "Tourneneringen", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Tredie Deel. , 1851-62., s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz11_lev-shoot-workid79168/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Til Slutning skal jeg meddele nedenstaaende Digt, der er fra Gjengangerbrevens Tid og blev skrevet for at imødegaae mulige Indvendinger mod deres Anonymitet. Det var oprindelig bestemt til at staae i Spidsen for alle Brevene.

Tourneringen.

„Bevæbnet let font til en Fæst,
Med Spyd og Skjold og høit til Fæst,
Jeg nærmer mig til Skrankens Dør
Og heber om Gehør.

Forkynd, Trompeter, høit med Klang:
Jeg bryder med Enhver en Stang
Alt i den ridderligste Færd
Med Skjold, med Spyd, med Sværd.

Let er mit Sind, men tungt mit Spyd.
Forkynd, Trompeter, høit med Lyd,
Jeg kaster Handsken ud med Lyst
Til Kamp og Vaabendyst.

Jeg vidner høit, at Had og Ridd
Er fjern fra mig og al min Tid.
Mig ægger kun mit muntre Blod,
Min Lyft, min Kraft, mit Mod.

Jeg vidner høit, at helst jeg vil
Bestaae det ridderlige Spil
Som Leg, som Lyft, som Prøve paa,
Hvo af os bedst kan slaae.

Belan, Trompeter, tredie Gang
Forkynd mit Værd høit med Klang.
En Ridder med et muntert Sind
Kan sagters lades ind."

Saaledes talte, vel med Skjemt,
Men fuld af Tillid og bestemt
En Ridder ved Kong Arturs Fest
Og meldte sig som Gæst.

Hans Skjold var buet, blankt og rundt;
Dets Mærke var et Pilebundt.
Men om hans Ansigt slutted tæt
Og fast hans Hjelmenet.

Da spurgte Kongen: „Hvo er du,
Der melter dig med dristig Hu,
Dg ædfler, Sværdet ved din Lænb,
Til Kamp Kong Arthurs Mænd?

Forboden, Ridder, er din Færd,
Din Skjænt for let med vore Sværd!
Men vil du stedes til min Fæst,
Saa nævn dit Navn som Gæst.“

Da neied Ridderen sig smukt:
„Jeg er min Moders Søn, med Tugt.
Mit Navn jeg veed ei nær saa vist
Som at mit Spyd er spidst.

See ei paa Navnet, Herre god!
Men paa min Styrke, paa mit Mod!
I Navnet, i en flygtig Lyd,
Laae afbrig Mændens Dyd.

Hvis jeg med Anstand sidder fast
I Sadlen under Landjens Kæst,
Dg tumler Gangeren med Kunst,
Saa er jeg værd din Gunst.

Dg hvis jeg træffer, naar jeg slaaer,
Dg redelig til Værket gaaer,
Saa tænker jeg, at jeg gjør Gavn
For meer end for mit Navn.

Velan, Kong Arthur, tøv ei meer!
Forglem ei ridderlig Maneer!
Ruf Stranken op! Modtag som Gæst
En Ridder og hans Gæst."

Den Ridder neiede sig smukt
Dg vented høvisk og med Tugt.
Men Arthur loe og sagde høit:
„Han svarer kjæft og droit.

Ruf Stranken op og lad ham ind!
Jeg lider godt hans muntre Sind.
Lad ham bevise ved sit Mod
Sit adelige Blod."

For længe siden sank i Gruns
Kong Arthurs vidtberømte Guns.
Forvundet er det sidste Spor
Af Kongens „runde Bord."

Him høie Hal, der aaben stod
For Hver, der kjendtes gjev og god,
Og hine faarne Mænd, hvis Ry
Gik over Land og By —

Tourneringspladsen, hvor saa trøst
De Stærke fatte Bryst mod Bryst
Og Knæ mod Knæ, og Fod mod Fod
I Kamp paa Liv og Blod —

Forjumbet er det Alt! fordi
Him glade Tids Chevalerie,
Og kun et Sagn, et Digt derom
Fra him Tid til os kom.

Men et uhyuligt runde Bord
End samles overalt paa Jord,
Mod Slethed en bevæbuet Magt,
Det Godes, Sandes Vagt.

Bed dettes Port jeg holder trygt,
Med Luft Bezir, men uden Frygt,
Bevæbuet let som til en Fest,
Og melder mig som Gjæst.

Som Arthurheffets muntre Svend
Sag laster freidig Handsken hen,
Dg skal bestaae med Kampens Lyst
Den ridderlige Dyst.
